

**СНЕЖАНА ТАШЕВА
БЪЛГАРСКАТА НАЦИЯ
НАЦИЯ ТЕХНИЧЕСКА,
НАЦИЯ КИБЕРНЕТИЧЕСКА!**

chitanka.info

— Е, колега, как са новите робо-студенти? — попита главен асистент Петров.

— А, много са добри — похвали се асистент Савов, докато отпиваше от бирата си. — Никога не сме имали такава висока посещаемост на лекции. И на упражнения идват, най-културно се включват към компютрите — знаеш, ония трошки от 2006-а, че и вирусите разчистват. После правят всичко за нула време.

— Да, и при нас в МЕИ са страшни. Ето, сега през сесията само те си взеха изпитите. Другите говеда пак нищо не бяха чели.

— Само с Правците в Атомния практикум имаха проблем — замислено рече Савов. — Нямаше как, „натракаха“ си данните, като гледаха от екрана.

— Ей, тия изкопаеми още ли ги имате при вас, в „Атомна физика“? Що не ги смените с нещо по-ново, примерно някой Титаниум?

— Много са си добре. На Атомната по-нови не й трябва. Че и вируси няма как да хванат, нали никой вече няма дискети за тях. Обаче казвам ти, тия работи някой ден ще ни изядат хляба.

— Съмнявам се. Не всичко се свежда до помненето на прости факти, трябва и връзка да се прави между тях.

— Както винаги скептик, а, Петров? А твоите в МЕИ-то вкараха работи във всички факултети.

— Не е скептицизъм, а просто здрав разум. А какво става, между другото, с твоя нов робо-дипломант? Разбрах, че е изкарал четирите години за два семестъра и иска да пише бакалавърска дипломна работа.

— А, много е добър. Всичко си знае. Сигурен съм, че ще защити с отличен.

— Хващам бас, че няма.

— Добре, на бас, че ще защити. На какво?

— Който загуби, ще каже на шефа си, че не го бива да преподава.

Двамата си допиха бирите, а робо-сервитьорът отнесе празните чинии. Такива сервитьори ги имаше доста из града — директен внос от Япония. Изобщо, помисли си Савов, новите хуманоидни работи си ги биваше — чистеха коли по автомивките, продаваха вестници по будките — все тъпа и безперспективна работа, която никой не искаше да върши. Бяха по-ловки от човека и дори се движеха по-бързо. В

магазините обаче работеха хора — лелчетата не си даваха толкова лесно местата.

Наскоро в България, за пръв път в света, вкараха и робо-студенти — навсякъде студентите не достигаха, такива пък, които да учат — съвсем. В Софийския университет още се дърпаха да ги въведат масово, но Техническият (бившето МЕИ) бързо прегърна и тази нова идея. Навсякъде се питаха един и същи въпрос — какво ще стане с тях, след като завършат?

Асистент Савов даваше акъл на новия си робо-дипломант:

— Кажи бе, два семестъра си го учил това, защо на графиката има два пика?

— Единият е гама, а другият бета — отговори почти като студент роботът. Ако беше истински студент, сигурно изречението щеше да звучи и въпросително.

— И двата са гама — поклати глава преподавателят. — По теория сте го учили.

Роботът мълчеше като пън.

— Източникът има повече от едно възбудено ниво! — избухна асистентът. — Какъв бакалавър си ти, момче?

— Семестриално завършил, господине — не разбрал риторичния въпрос, отговори студентът.

Савов преглътна яда си. Ако се изпуснеше, роботът щеше да го помни, докато някой не му го изтрие от паметта. А триенето се извършваше от главния техник и за него трябваше да има формална причина...

— Добре. Иди да почетеш още малко — каза, вече по-спокоен.

— Довиждане, господине! — поздрави роботът, както го бяха учили, и безшумно напусна лабораторията.

Роботът продължаваше да се дъни на най-прости въпроси, изискващи мислене, а Савов вече започваше да се тревожи както за съдбата на първия си робо-дипломант, така и за баса, на който се беше хванал с колегата си. Наложил се да отдели повече внимание на студента си, а накрая практически сам му свършил работата — по цял

ден седеше и пишеше теория на лаптопа си, докато псуваше роботите. Презентацията изготвиха двамата и Савов със свито сърце чакаше деня на защитата.

На защитата беше се изсипал сякаш половината факултет, сместиха се в една от големите аудитории. Всичко мина по мед и масло, роботът прочете предварително приготвения текст и показва избраните картинки, без да се запъне. После обаче дойдоха въпросите от комисията.

— Кажете ми, колега — започна ръководителят на катедрата по физика на твърдото тяло, доцент Борисов, — какво е устройството на електронната обвивка?

Роботът нарисова електронните облаци от квантовата теория и върху тях — орбитите от Боровия атом. Савов се хвана за главата, а Петров само се подсмихна.

— Това са електронните облаци, в които са разположени орбитите на електроните — обясни дипломантът.

Залата се разхили.

— Невярно, колега, опитвате се да представите две теории за една — равно каза Борисов. — Моля колегите да зададат следващия въпрос.

— Кажете, каква е теорията за хелиевия атом? — попита вторият член на комисията.

Роботът започна да пише по дъската формули от квантовата механика, които обаче после не можа да обясни.

— А защо радонът е по-тежък от въздуха? — попита дозиметристът. Някой в публиката прихна. Роботът мълчеше.

Комисията започна да се съветва и не след дълго председателят обяви:

— Съжалявам, колега, но ще трябва да поставим на вашата дипломна защита оценка „Слаб 2“. Елате пак наесен.

Из залата се разшумя, хората обсъждаха на висок глас недостатъците на работа, а комисията си събираше нещата. Савов се държеше за главата.

— Е, колега, колкото и да ми е мъчно за теб, трябва да си изпълниш баса. — Петров се усмихна съчувствено. — Ето го Атанасов, началника ти, де, така че действай.

— А трябва ли да разбере, че аз му го казвам? — жално измърмори Савов.

— Добре де, от мен да мине, не е нужно.

Двамата излязоха от залата и се скриха в тълпата, след което застанаха зад една колона близо до изхода.

— Доцент Атанасов нищо не разбира от преподаване! — извика Савов, стиснал нос с пръсти.

След което двамата търтиха да бягат по стълбите.

— Ей, роботчето — обади се доцент Атанасов, — я ми го доведи тоя! Нищо няма да му направя.

Неуспелият дипломант веднага се затича към стълбището. Лошо му се пишеше на Савов — роботите бързо научаваха, че думата на доцента е по-важна от тази на асистента.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.